

Próximamente saldrá

En una gran casa de la calle de Prim de esta villa, se fabrica clandestinamente. (Rumor recogido.)

¿Sabe algo de ello la Inspección Provincial de Sanidad?

¿SE PUÉ PASAR?

—Se pué pasar?

—Endavant.

—Qué tal, com va aixó Granollerina?

—Y are, vosté pera aquí?

—Veritat que no m'esperaba?

—Clar que no.

—Doncs miri, jo li diré; m'han dit que lo passat diumenje va morir d'una indigestió discrepativa un bon noy, conegut per *El Demócrata*, y he pensat qu'allí ahont n'hi havia un, be hi deurá cabre aquest altre y ¡qué dimontri! ja soc aquí y molt serà que eixa terra de promisió no hi pugui viure un hom: veliaquí...

—Pero qué, no estaba bé ahont era?

—Jo li diré. Vosté coneix la secta d'els esperitistas? Sí? Doncs miri. Allí en el altre barri, hi ha un xicot, conegut per *El Mosquit*, que en la seva época visqué una temporadeta en aquesta vila. M'ha contat diferents vegades que aquí dona bonas picades; algunes a individus de pell tant groixuda y de sang tant nutritiva, que va morí d'un empaig; ¡caray!—digué jo *para mis adentros* cansat de la serietat y austeritat que en aquell mon impera—¿qui sab si pera coneixer coses noves donguessis una passada per allí?

Y tal dit, tal fet. Sense maleta, y sense fer testament, me planto aquí de cop y sobte: Veurém si encare dura en aquesta vila aquella aprofitada plaga que dona tants ápts a n'el bon amic. Y efectivament, tinc de confesarli, simpática reina del Vallés, que lo vist supera en molt a lo que *El Mosquit* va contarme.

He vingut doncs, no a omplir aquell vuit, pero sí a procurar omplir lo meu propi; el del meu estómac, y procuraré picar als que en la seva facha y la seva historia sigui mes digne dels meus honors; y vaig a comensar la tasca are mateix; doncs ja es hora.

Está clar que sent novell, en aquesta terra hauré de procurar que'm guíin y aquesta guía la trobaré en el arsenal de periódics publicats am aquesta població, comensant per «La Razón»; passant pel «Mosquit» y acabant amb «L'Estaca» y «La Tronada».

Els meus disparos arribarán tant lluny com els dels célebres requetés y els del 42 dels teutons.

Nostres projectils son ensenyats, y veuren fins a la evidencia que no farán mal ni a dones ni a criatures; volém combátrer solament contre els homes, contre els que han invadit nostre patria y ab careta groixuda, pera disimolar sas intensions, han deshonrat son nom y sa procedencia.

Contre ells doncs, y garrotada de cego.

Ja sabem que un home valent y una bota de vi bó, aviat son acabats; pero ¡qué diantre! d'allá ahont hem sortit ens esperen y un día o altre hi tornarem, ja que nostre caràcter vellugadiso, si se ha cansat d'allá, patria de serafins, calculin si se cansará d'aquí, patria segons vaig veient d'una faramalla digne de cruent anatema d'en *Kon-Don*.

Nostre mort será estrident y els funerals, de tercera.

La cerimonia neotáfica correrá a càrrec del acreditat y simpático Joan Comas Pons (a) Drapairet; no s'avisará particularment y el dol se donará per despedit.

Cal doncs Granollerina estar al tanto. Doneunos aquesta importancia per que nostre desaparició no passi desaperebuda.

Aixó, a mes de una desatenció en vers de un foraster, demostraria un ensoniment que no volém pas creure, ja que abriguém la seguretat de que el interés per a ton pervindre, farà escoltarte nostre murga.

Quan aquesta calli, será que las aigues van ja per son camí natural, y a les hores, *calaremos el chapeo* y ens retirarem sense ridícules despedides.

Perdona, prehuada meva, y are tú, ab la tranquilat Propia dels esperits nobles y elevats, fes a n'aquet modest trovador l'honor de una escoltada, y si mon cant te contenta, ab una rialleta dibuxada en tos acarminats llavis que se destacan sobre ta sobirana hermosura, diguém:

¡Aixis se porten els homes!

Y ens considerarem amb usura pagats.

¡Salut Reina del Vallés! A ton honor templém la gaita: Res ens importa molesti als teus ultrajadors, ja que volén conseguir, amb nostres notes, interesarte a tú, y enseñar la porta, als que de ta exquisita bondat y suicida paciència se n'han valgut, per a després explotarte alabantse de las teves debilitats.

Salut premsa local, salut a tothom...
Y a la lluyta.

LA REDACCIÓ

Potin-potin

DE QUE MORIRAN ELS PROHOMS DE NOSTRE VILA?

EL VALENT. De inanició quand se li acabi la moma.

EL PICARON. D'un empaig de gas... asfixiant.

EL DRAPAIRET. D'un desengany les vinentes eleccions.

EL NOY ROS. De tristor al veurer que les Evas ja no l'aiman. !!!

EL PEP DE LA CAMA CURTA. D'una indigestió de... patates.

EL NANU DE LA VENTA. Envenenat. (ja hu diu la Biblia QUIEN A HIERRO MATA A HIERRO MUERE).

EL MET PEGUISAIRE. D'un atac cerebral. ¡Es tan sabi!

EL CUL y ENRERA. De rabia, per que els goços d'aixó moren.

EL CALANDRINU. De mitja bofetada. Es tan desnari ¡pobret! D'aigua-ardent fa estragos!...

EL NOY DE LES ULLERES NEGRES. De gana, el dia que el *Sanyó* es cansi de afartar pótuls.

EL CLAR Y NET. De tant bufar... el foc de la revolució...

EL DEL ASILO DURAN. De remordiments. ¡Es tan mal home!

EL CANCELLER. De barallas ad un marenga.

Y EL DOCTOR PIÑAÑA. De un atac de ximpleria.

DOÑA MUERTE